

**Prædiken til Søndag seksagesima, søndag den 20. februar
2022, Markus 4,26-32
Af Søren Kristoffersen**

Salmer: 321 O kristelighed, 404 Lover Herren! han er nær,
441 Alle mine kilder skal være hos dig, 610 Bliv hos mig,
kære Herre Krist, 476 Kornet, som dør i jorden og 658 Når
jeg er træt og trist, når modet svigter

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus sagde: »Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset. Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.« Og han sagde: »Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det? Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.«
Markusevangeliet 4,26-32

Mennesket er en fantastisk skabning. Det kan enhver tale med om, der har prøvet at stå med en lille nyfødt på armen og set ind i nogle tindrende barneøjne, som ser ud som om de kommer fra en helt anden galakse. Som om barnet har været på en lang, lang rejse gennem tid og rum for at kunne ligge i mors ellers fars arme, som en hilsen fra himlen.

Men når vi så også ser på, hvad mennesket har skabt gennem årtusinder: Fra de første hulemalerier og primitive håndredskaber, til babylonierne ziggurater og ægypternes pyramider og helt frem til nutidens jumbojets og rumteleskoper, hvorfra vi kigger tilbage i tiden til universets oprindelse, ja så må vi bare tage hatten af for menneskets nysgerrighed, kreativitet og opfindsomhed.

Og i samme dur, når vi lytter til de store komponister, Bach og Mozart, studerer de antikke filosoffer, lytter til H.C. Andersens eventyr eller Astrid Lindgrens børnebøger, så må vi forundres over den skabertrang, som ligger til grund for de bedste menneskelige frembringelser.

Vi kan næsten ikke forstå, hvordan mennesker kan skabe og udtænke så store ting, der ender med at påvirke så mange menneskers liv og tænkemåde.

Hvilken kilde har vores nu afdøde danske troubadour, Kim Larsen mon øst af, da han skrev sine guddommeligt enkle og sangbare tekster og melodier?

Og når en forfatter til en stor roman eller en filminstruktør har skabt en historie, der rammer lige ind i både anmelderes og publikums smag, kan de så virkelig gøre kunststykket om

igen en anden gang. Hvor får disse mennesker modet fra og lysten til at skabe?

En del af svaret får vi serveret i dagens evangelium.

Her taler Jesus om Guds rige – og som altid, når han gør det, så bruger han billeder til at beskrive Guds rige med.

I det her tilfælde eksemplet med en landmand, der går ud for at tilså sine marker, og selv om han ikke véd, hvordan kornet spirer og vokser, altså hvad der dybest set ligger bag ved naturens kraft, så har han alligevel fuld tillid til, at kornet nok – som af sig selv – skal vokse op og give udbytte.

Han bekymrer sig ikke.

Jesus kan altså udmærket bruge et eksempel fra hverdagslivet til at beskrive det allerstørste, nemlig Guds rige. Fordi der består en usynlig forbindelse mellem den kraft, som Guds rige repræsenterer og så den kraft, som landmanden bygger hele sin tilværelse på.

Og den kraft er livets egen iboende skaberkraft, som simpelt hen ikke kan lade være med at skyde op, vokse frem og udfolde sig her på jorden.

Og når vi nu taler om Guds riges kraft, så udtrykker den sig i Jesu ord og handlinger. Og når vi taler om det helt almindelige menneske på jord, der lever sit liv med slid og møje og medgang og modgang, så giver det sig udtryk i den tiltro til livet, som mennesket på forunderlig vis trods alt besidder.

Troen på at det nytter at sætte noget i værk, også selv om vi ikke altid forstår de store sammenhænge, som vi indgår i.

Troen på fx at det nytter noget at bygge op igen, hvad

eksempelvis naturkatastrofer eller krigsødelæggelser har brudt ned. Mennesket har ofte op igennem historien bevist sin mageløse evne til – ligesom en korkprop – altid at komme op til overfladen igen på den ene eller anden måde.

Det indebærer også, at vi handler selv om vi ikke altid kan forklare hvorfor. Og det kan man med rette kalde tro. Tro på Gud, eller tiltro til livet, eller kærlighed til medmennesket.

Alt efter hvor man selv lægger vægten.

Men det korte af det lange er, at mennesket bærer en kraft med sig, som vi ikke kan forklare logisk, og som vi allerede kan spotte et glimt af i det lille spædbarns øjne. Og senere hen i livet kan iagttage, når mennesker skaber nyt med deres hænder og tanker. Skaber nye livsmuligheder for sig selv og andre, undertiden under meget svære livsbetingelser.

Det som Jesus får sagt i dag er, at der er en sammenhæng mellem det store og det små her i livet. Mellem Gud og menneske, mellem himmel og jord. Og han understreger det med endnu en lignelse, hvor han taler om, at Guds rige er ligesom et sennepsfrø. Ganske uanseeligt i størrelse, men når det først bliver lagt i jorden og suger næring til sig, så vokser det sig stort og bliver til en kæmpe plante, som fuglene kan bygge rede i skyggen af.

Med vores moderne lægevidenskab i dag véd vi på samme måde, at livet for menneskets vedkommende begynder med et lille bitte befrugtet æg i moders liv, og derfra vokser det sig større og større, gennemgår forskellige stadier i livmoderen, bliver til et lille menneske i svøb, som fødes og vokser sig stort, og måske en dag – med sine hænder eller tanker –

bliver én af dem, som skaber noget nyt, i det store eller i det små, som også andre mennesker kan have gavn og glæde af.

Livets iboende kraft er som en sten, der bliver smidt i vandet og hvorfra ringene breder sig ud fra centrum i stadig større og større cirkler. Hvert menneske der lever, udgør sådan et lille centrum af livskraft, som breder sig ud mod andre mennesker. Men bagved det hele – og det er det, som Jesus peger på med sine lignelser – er der et andet centrum, som ikke er synligt for os, og som vi heller ikke kan nå med forstandens kraft. Netop det som Jesus benævner ”Guds rige”, og som vi kun kan nærme os gennem billedsprog og lignelser. Derfra henter vi – bevidst eller ubevidst – vores livskraft, vores energi, vores mod og evne til at leve og skabe.

Kristendom, dét at lytte til Jesu ord og tage hans ord til sig, indebærer at stille sig åben for den tolkning af livet, at vi er skabt af Gud, at vi hver især er enestående og unikke væsener, og at alt hvad vi er og gør og tør her i livet, dét kommer i sidste ende fra den kærlighed til livet, som Gud har plantet i os fra begyndelsen.

Det betyder ikke, at vi ikke stadigvæk kan tage hatten af for hinanden, at vi ikke stadig kan udtrykke vores beundring for det, som menneskets kreativitet og skabertrang kan frembringe. Vi har da lov til at være stolte af menneskehedens bedste frembringelser, og stolte af os selv, når vi yder vort bedste til fællesskabet. For det er jo et udtryk for, at vi tager vores ansvar på os som mennesker, og at vi sætter pris på det, vi har fået betroet.

Mennesket er og bliver en forunderlig skabning. En sammensat skabning må vi også sige. S sammensat af både det positive og det negative, det som bygger op og det som bryder ned. Mennesket kan både frembringe de mest fantastiske ting, men det kan også skabe helvede på jord både for sig selv og andre. Ind i det liv vi lever her på jorden – et liv fyldt med modsætninger – et liv på både godt og ondt – der lyder Guds stemme til os gennem Bibelens ord som dem vi hører fra Jesus i dag.

Og det samlende punkt – det som binder alting sammen – os mennesker med Gud og os mennesker med andre mennesker, det er netop den kraft, der ligger i det talte ord fra Gud. Den stemme, som lige fra dåbens bad i kirken har lydt til hvert menneske. En stemme, der følger os livet igennem og som byder os trøst og lindring i al modgang og lidelse, når det er dér vi befinder os. En stemme der siger: Du behøver ikke at bekymre dig. Sørg blot for at tilså dine marker. Hvis du tør træde ind på livets scene og fylde din rolle ud, så skal jeg, din Gud og Skaber, nok sørge for vækst, liv og glæde.

Det er den kærlighedserklæring fra Gud til os, som vi kan gå ud i livet med. Ud fra hvilken vi kan give os i kast med livets krav og udfordringer, og som vi altid kan søge tilbage til og lytte til, når vi har brug for at høre det sagt til os igen. For Gud er der for det samme. For at være det centrum, som vi mennesker kan bygge vort selvbillede, vor tilværelse og vor tiltro til livet op omkring.

Amen